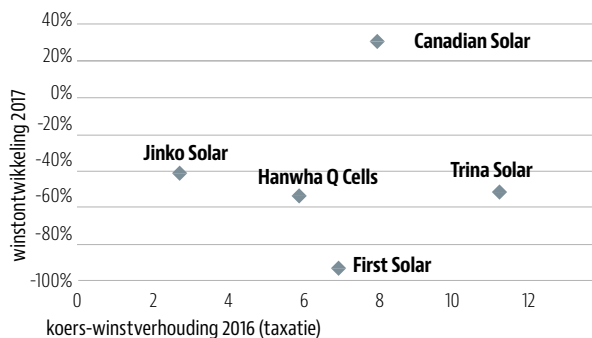

ZONNEPANELENMAKERS: LAGE KOERS-WINSTVERHOUDINGEN VOOR 2016, MAAR WINSTEN STAAN ONDER DRUK IN 2017

SUNPOWER KOMT PAS IN 2018 UIT DE VERLIEZEN EN LIJKT TE DUUR

bedrijven van duurzame elektriciteit voorziet maar zelf geen zonnecellen ontwikkelt. First Solar bracht in 2015 samen met concurrent SunPower een joint venture naar de beurs met de naam 8point3 Energy Partners, naar de tijd die zonlicht erover doet om de aarde te bereiken (8,3 minuten). De code van het aandeel is CAFD, wat dan weer heel toepasselijk staat voor *Cash Available For Distribution*. Yieldco's bieden beleggers een stabiele kasstroom, iets wat de makers van de zonnepanelen helaas nog niet kunnen.

Geen van de aandelen in de tabel op pagina 28 keert dividend uit en dat blijft waarschijnlijk voorlopig zo. Voor de lange termijn biedt deze sector kansen, maar er zouden de komende jaren ook nog een paar faillissementen kunnen plaatsvinden. Beleggers doen er waarschijnlijk verstandig aan te wachten tot het beleid van de Trump-regering op het gebied van duurzame energie wat duidelijker wordt voordat wordt ingestapt. Een hogere olieprijs kan ook helpen. Tot die tijd zijn de risico's vrij groot. Met zijn sterke balans en kansrijke dunnefilm-techniek heeft First Solar de risico's het beste onder controle, maar daar is het de reorganisatie die voor onzekerheid zorgt. Canadian en Jinko Solar zijn de favorieten van de analisten. Maar pas op: koop de volatiele zonnepanelenmakers alleen als bescheiden onderdeel van een zeer goed gespreide aandelenportefeuille.

– Column –
Het bezorgen van de post

Postbezorging is door de eeuwen heen een lucratieve business geweest.

De familie Von Thurn und Taxis bijvoorbeeld, die in 1616 van keizer Maximiliaan het postmonopolie voor het hele Heilige Roomse Rijk kreeg toegekend, is nog steeds een van de rijkste families van Duitsland. Ook hier te lande is er aan de post altijd goed verdiend. In de Gouden Eeuw ontstonden er in de Republiek der Zeven Provinciën tal van lokale postbedrijven. Alleen de stad Amsterdam kende al de Antwerpse & Engelse Posterij, het Hamburgse postkantoor, het Keulse, het Texelse alsook het Binnenlandse postkantoor.

Dat laatste kantoor werkte weer samen met het Bredase en het Bossche postkantoor. Ook de steden Den Haag en Dordrecht kenden vele postbedrijven. Veel van die lokale postbedrijven waren in handen van regentenfamilies, zoals Geelvink en Six in Amsterdam, Clignet in Leiden, Twent in Delft en Van Assendelft, Dedel en Schuylenburg in Den Haag – waar de Staten-Generaal veel post verzond. In Utrecht was de post publiek bezit. Daar strekten de opbrengsten tot onderhoud der armen. In Rotterdam kregen de predikanten jaarlijks ieder honderd gulden uit de opbrengst

van het postbedrijf. Dat liep anderhalve eeuw uitstekend, maar in 1752 werden alle stedelijke en particuliere postbedrijven in Holland geprovincialiseerd. Tegen een aantrekkelijke schadevergoeding (een 'dedommagement') werden de eigenaren uitgekocht door de Staten van Holland. Pas een halve eeuw later, toen de Fransen het gezag in de Bataafse republiek centraliseerden, werden ook de postbedrijven in de andere provincies genaast.

Opnieuw tegen een aantrekkelijk dedommagement. Sindsdien kende Nederland één nationaal postbedrijf dat in het hele land de post ophaalde en bezorgde. Dat nu de Belgische Post samen wil met de Nederlandse lijkt mij een logische stap voorwaarts. Een stap terug, die ik graag wil aanbevelen, is dat het Museum voor Communicatie in Den Haag weer 'Postmuseum' gaat heten. Zoals dat tot 1998 het geval was.

PAUL FRENTROP
is expert op het gebied van corporate governance